

Syv sene digte

Wallace Stevens

DEN INDRE ELSKERS SIDSTE ENETALE

Tænd aftenens første lys, som i en stue
hvor vi hviler og temlig ubegrundet tror
at fantasiens verden er det højeste gode.

Derfor er dette det mest intense stævnemøde.
I tanken herom får vi samling på os selv,
af alle ligegyldigheder blir vi een ting:

inden i een enkelt ting, eet enkelt sjal
tæt hyllet om os, så fattige vi er, en varme,
et lys, en kraft, som påvirker os mirakuløst.

Her, nu, glemmer vi hinanden og os selv.
Vi mærker dunkelheden i en orden, af et hele,
en viden, den som arrangered stævnemødet,

inden for dets livsvigtige grænse, i sindet.
Vi siger Gud og fantasien er eet...
Hvor højt dette højeste lys oplyser mørket.

Ud af selvsamme lys, ud af det centrale sind
bygger vi os en bolig i aftenluften,
hvor det at være sammen dér er nok.

MADAME LA FLEURIE

Vej ham ned, o side-stjerner, med slutningens store vægtninger.
Forsegel ham dér. Han stirred i et jordspejl og troede han boede der.
Nu bringer han alt hvad han så ned i jorden, til den ventende moder.
Hans friske erkendelse fortæres af hende, under duggen.

Vej ham, vej, vej ham med månens søvnighed.
 Det var kun et spejl fordi han stirred i det. Ikke noget man kunne befale
 ham.

Det var et sprog han talte, fordi han måtte, uden at kende det.
 Det var en side han havde fundet i Håndbog i Hjertesorg.

De sorte fugatoer klimprer på det sortes sortheder...
 De tykke strenge stammer ornamentale gutturaler.
 Han ligger ikke dér og mindes krager, endsige skader.
 Hans sorg er at hans mor skal fodres med ham, ham selv og det han så
 i dette fjerne kammer, en skægget dronning, ondsindet i sit døde lys.

HVAD TINGENE BETYDER LIGEUD

Når løvet er faldet vender vi tilbage til
 hvad tingene betyder ligeud. Det er som om
 vi var kommet til ende med fantasien,
 livløse i en uvirksom viden.

Det er svært blot at vælge et tillægsord
 for denne tomme kulde, bedrøvelse uden årsag.
 Den store opbygning er blevet et mindre hus.
 Ingen turban skrider over formindskede gulve.

Drivhuset har aldrig trængt sådan til maling.
 Skorstenen er halvtredsår gammel og hælder til siden.
 En fantastisk indsats slog fejl, en gentagelse
 i trættende repetition af mennesker og fluer.

Og dog måtte selv fantasiens fravær
 træde frem i fantasien. Den store dam,
 hvad den betyder ligeud, uden spejlinger, med løv
 og dynd og vand som snavset glas, udtryk for stilhed

af en slags, stilhed hos en rotte der kom frem for at se
 den store dam og dens spild af åkander, alt dette
 måtte man forestille sig som uundgåelig erkendelse,
 påkrævet, som en nødvendighed kræver det.

DIGTET DER INDTOG ET BJERGS PLADS

Dér var det, ord for ord,
 digtet der indtog et bjergs plads.

Han indånded dets ilt,
 selv da bogen lå vendt om i støvet på hans bord.

Det mindede ham om hvordan han havde savnet
 et sted at gå hen i sin egen retning,

hvordan han havde ordnet om på fyrretræer
 og flyttet klipper, banet vej imellem skyer

for at nå den rigtige udsigt,
 hvor han ville være fuldendt i uforklaret fuldendelse:

den nøjagtige klippe, hvor hans unøjagtigheder
 omsider ville opnå det udsyn de havde kantet sig frem mod,

hvor han kunne ligge og stirrende ned mod havet
 genkende sit enestående og erisomme hjem.

PLANETEN PÅ BORDET

Ariel var glad for han havde skrevet sine digte.
 De var om en erindret tid
 eller om noget han havde set og kunne li'.

Andre ting skabt af solen
 var spild og virvar
 og den modne busk vred sig.

Hans jeg og solen var eet
 og hans digte, skønt skabt af dette jeg,
 var ligeså meget skabt af solen.

Det var ikke vigtigt at de sku' overleve.
 Det der betød noget var at de bar
 et omrids eller et væsen,

en slags velstand, om så blot halvt opfattet,
midt i ordenes fattigdom,
fra den planet de var del af.

EN KLAR DAG OG INGEN MINDER

Ingen soldater i sceneriet,
ingen tanker om folk der nu er døde
sådan som de var for halvtreds år siden
unge og levende i en levende luft,
unge der spadserede i solskin
og bøjede sig i en blå kjole for at berøre –
i dag er bevidsthed ikke del af vejret.

I dag er luften klar for alting.
Den erkender intet undtagen intetheden
og den strømmer over os uden betydning
som om ingen af os havde været her før
eller er her nu: i dette overfladiske syn,
denne usynlige aktivitet, denne mening.

OM SELVE DET AT VÆRE

Palmen for enden af sindet,
hinsides sidste tanke, rejser sig
i broncedekorationen,

en guldfjeret fugl
synger i palmen, uden menneskelig betydning,
uden menneskelig følelse, en fremmed sang.

Da ved du at det ikke er fornuften
der gør os lykkelige eller ulykkelige.
Fuglen synger. Dens fjer skinner.

Palmen står på kanten af rummet.
Blæsten blæser langsomt i dens grene.
Fuglens ildmodens fjer dingler ned.

Oversat af Poul Borum